

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 56 (2015), Intrarea Domnului în Ierusalim
Duminica a 6-a din Post (*a Floriilor*)

Evanghelia: Ioan 12, 1-18*

Cu șase zile înainte de Paști, Iisus a venit în Betania, unde era Lazăr, cel pe care-l înviase din morți. Și l-au făcut acolo cină; și Marta slujea. Și Lazăr era unul dintre cei ce ședeau la masă cu El. Atunci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mult preț, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters cu părul capului ei; iar casa s'a umplut de mireasma mirului. Dar Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Săi – cel care avea să-L vândă –, a zis: „De ce nu s'a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari și să-i fi dat săracilor?” Iar el a zis aceasta nu pentru că îi era lui grijă de săraci, ci pentru că era fur și, având punga, vămuia ce se punea într'înșă. A zis deci Iisus: „Las-o, că pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat; că pe săraci îi aveți pururea cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți pururea”.

Atunci mulțime mare de Iudei a aflat că El este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci să-l vadă și pe Lazăr pe care El îl înviase din morți. Iar arhierii au pus la cale ca și pe Lazăr să-l omoare, căci din pricina lui mulți dintre Iudei mergeau și credeau în Iisus.

A doua zi, marea mulțime care venise la sărbătoare, auzind că Iisus vine în Ierusalim, au luat ramuri de finic și au ieșit în întâmpinarea Lui și strigau: **„Osana!, binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!”** și: „Împăratul lui Israel!”

Și Iisus, găsimd un asin tânăr, a șezut pe el, precum este scris: **Nu te teme, fiica Sionului! Iată, Împăratul tău vine șezând pe mânzul asinei.**

Pe acestea ucenicii Săi nu le-au înțeles de la'nceput; dar când S'a preamărit Iisus, atunci și-au adus ei aminte că acestea pentru El erau scrise și că pe acestea le-au făcut ei pentru El.

Drept aceea, mulțimea care era cu El când l-a strigat pe Lazăr din mormânt și l-a înviat din morți dădea mărturie; de aceea L-a și întâmpinat mulțimea, pentru că auzise că El a făcut această minune.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Hristos— Împăratul unei Împărății absolute

Pr. Constantin Coman

Manifestările mulțimii sunt asemenea celor destinate întâmpinării unui rege victorios. Iisus nu le refuză, dar le dă altă erminie, explicită, dacă nu pentru cei de atunci, pentru cei care vor citi mai târziu relatarea. În loc să intre călare pe un cal frumos, cum ar fi făcut un rege victorios și puternic, intră călare pe “fiul asinei”, pe un măgăruș deci, pe fiul “celeia de sub jug”. Ca și când ar spune: “Rege! Da, primesc! Dar nu rege cum gândiți voi, ci rege cum gândesc Eu și, mai ales, cum gândește Tatăl meu!” La fel, ungerea lui Iisus de către Maria, sora lui Lazăr, cu mir de nard de mare preț, care precede intrarea în Ierusalim, trimite, pe de o parte, la ungerea regilor, pe de altă parte Mântuitorul Hristos asociază ungerea cu moartea Sa, punctând și prin aceasta diferența radicală de perspectivă. Cele două perspective sunt, nu numai diferite, ci evident opuse. Mulțimea găsisese argumente să-și actualizeze la maximum speranța mesianică, gândind însă la aceasta în termeni lumești: un rege pământesc, care să elibereze poporul iudeu din nesfârșitele captivități și să întemeieze domnia acestuia asupra celorlalte neamuri. Iisus le sugerează discret înțelesul complet diferit al regalității Sale.

În același timp, trebuie semnalat și faptul că nici atitudinea mulțimii nu este foarte unitară. Sfântul Evanghelist Ioan ne spune că mulțimea se adunase foarte multă și pentru a-l vedea pe Lazăr, cel înviat din morți. Dincolo de această imagine amestecată, Sfântul Evanghelist invocă semne evidente care trimit la condiția regală a Mântuitorului Hristos, Care, paradoxal, avea să fie inaugurată prin moarte.

Mântuitorul Hristos nu rămâne însă în moarte, ci învie, biruind moartea. Biruirea morții este semnul celei mai legitime puteri împărătești! Paradoxală este calea biruinței. Biruie lăsându-se biruit, într-un fel. El va birui moartea cu moarte. “Cu moartea pre moarte a călcat!” Acesta este semnul împărăției absolute. Ce este împărăția? Împărăția înseamnă stăpânire absolută. Mântuitorul Hristos vine să instaleze, să reinstaureze, să reiașeze împărăția absolută a lui Dumnezeu în lume. Iar această reiașezare se realizează prin biruirea forțelor care concureau puterea lui Dumnezeu. Forțele concurente, adversare ale împărăției lui Dumnezeu, erau forțele răului, indiferent sub ce formă se manifestau: păcat, idoli, diavoli și, în cele din urmă, moartea, care este efectul înclinării spre rău a omenirii, a opțiunii contrare lui Dumnezeu, pe care o face omul în mod liber prin păcat. Hristos biruiește moartea la nivel cosmologic, absolut, “sculându-L din morți și așezându-L de-a dreapta Sa întru cele cerești, mai presus decât toată Începătoria și Stăpânia și Puterea și Domnia și decât tot numele ce se numește, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor, și pe toate le-a supus sub picioarele Lui” (Efeseni 1, 20-22). Nu este vorba numai despre biruința propriei morți, ci despre biruința morții ca fenomen cosmologic. În moartea lui Hristos și în biruința morții de către Hristos, ome-

nirea dintotdeauna primește darul extraordinar și șansa ca omul însuși să treacă prin moarte la viață, la o viață adevărată. Acest lucru este cheia de boltă a credinței noastre, dar și piatra de sminteală a multora, care și-ar dori, precum contemporanii Mântuitorului Hristos, un Dumnezeu care să le împlinească dorințele pământești de mărire și stăpânire, care să-i ajute să-și împlinească idealurile lumești, sociale, politice, profesionale... Direcția aceasta este descoperită de către Mântuitorul Hristos a fi o mare amăgire. (...)

Lumea nu s-a schimbat prea mult de două mii de ani și nici oamenii. Firea omenească este foarte inconsecventă. Ea balansează între entuziasme contrare, trecând ușor de la o extremă la alta. Apoi, de obicei, mulțimea este formată din inși ușuratici, superficiali. Nu vei vedea oameni cu personalitate, de o condiție socială mai profundă, adăugându-se unei mulțimi spontane, curioase. De aceea, mulțimea poate fi ușor entuziasmată într-o direcție, iar peste o clipă, la fel de ușor, poate fi întors același entuziasm în direcție contrară. Instabilitatea, nestatornicia sunt caracteristici ale firii umane căzute și, din păcate, a celor mulți! La fel și neputința omului de a cuprinde înțelesurile adânci ale lucrurilor.

Cu acest prilej se întâmplă ungerea Mântuitorului Hristos de către Maria, sora lui Lazăr, în Betania, eveniment descris de Mântuitorul Hristos ca semn al ungerii prevestitoare morții și interpretat de exegeți și ca semn al ungerii împărătești. Istoria merge înainte. Un lucru este istoria și altul înțelegerea istoriei. Înțelegerea ei și participarea la ea au fost și rămân în continuare subiecte controversate. Unii se entuziasmează ușuratic și frivol, alții înțeleg că se întâmplă ceva foarte adânc, discret și foarte mareț, care le scapă. Primii se entuziasmează ușor și prea la suprafață de o imagine lumească, pe care o confundau cu un mers obișnuit al lucrurilor. Un personaj foarte important, care făcuse fapte minunate, iată vine în Ierusalim și, foarte probabil că venind în Ierusalim, va pune mâna pe putere, va deveni regele lor și va restaura libertatea, suveranitatea poporului iudeu, aflat, la vremea aceea, sub Imperiul Roman.

(...) Mântuitorul Hristos, atât prin gesturile Sale, prin discreția Sa, prin umilința de a intra ca împărat pe un asin, prin ungerea de către Maria, anticipa Patimile și moartea Sa, evenimente de o adâncime care scapă oamenilor. Același lucru se întâmplă cu noi. Astăzi Îl întâmpinăm pe Hristos, având înțelesul adânc al lucrurilor, înțelesul pe care ni-l dă experiența evenimentelor care vor sfârși cu Învierea și așezarea de-a dreapta Tatălui a lui Hristos cel Înviat. Acum ne este cunoscută dezlegarea enigmelor, care în vremea aceea pluteau în jurul persoanei Mântuitorului Hristos și a parcursului Său istoric. În ciuda acestui fapt, nu sunt sigur că majoritatea dintre noi suntem pătrunși de profunzimea lucrurilor. Mă tem că inerția, ușurătatea firii noastre, lipsa seriozității ne țin tot la suprafața evenimentelor.

(Sursa: **Pr. Constantin Coman**, *Dreptatea lui Dumnezeu și dreptatea oamenilor*, Editura Bizantină, București, 2010)

Vitamine duhovnicești

Cum să cultivăm sensibilitatea care ne deschide inima?

Ca să te sensibilizezi pentru îmbunătățirea sufletească, trebuie să se întâmple cu tine ceea ce se spune într-o alcătuire de la slujba Schimbării la Față: “Munte preaînalt având noi inima curățită de patimi, să vedem Schimbarea la Față a lui Hristos care luminează mintea noastră.” (...)

Dar, dacă ai inima curățită de patimi, ai în sufletul tău Taborul, se descoperă Domnul Hristos în tine. Cum se descoperă Domnul Hristos în tine? Mai întâi de toate, prețuiești lucrurile pe care le-a făcut Hristos. Ce? Bunătatea Lui, iertarea Lui, blândețea Lui, smerenia Lui, iubirea Lui, jertfa Lui, Învierea Lui din morți, Înălțarea la Cer a Mântuitorului – toate acestea sunt pentru tine niște realități, nu niște lucruri scrise undeva, pe care le-ai citit și pe care le poți spune și tu altora. Toate acestea primesc putere în tine însuși, în existența ta, în inima ta, care este curățită de patimi. Iar dacă nu-i curățită de patimi, atunci și lucrurile înalte le cobori și le întinezi și proiectezi răutățile din tine și în bunătățile care trebuie înțelese.

(Sursa: **Arhimandrit Teofil Părăian**, *Cum putem deveni mai buni – Mijloace de îmbunătățire sufletească*, Editura Agaton, p. 140)

Cum poate un om să știe ce trebuie să facă?

Să-L întrebe pe Dumnezeu ce să facă și să-L ceară și hotărâre. Nu există altă metodă. Altminteri, vom fi hotărâți o lună și, după o lună, putem cădea mai rău decât înainte. Asta e o lucrare a vrăjmașului când pornim la o treabă fără Dumnezeu. Fără El nu putem face nimic. Nimic!

Și să pornim de acolo de unde suntem, din neputința noastră, și nu din înălțimile dorințelor noastre. Un creștin adevărat își face semnul Sfintei Cruci toată ziua, în tot locul și la toată treaba. De ce? Tocmai pentru a porni cu Dumnezeu și cu puterea Lui de la neputința noastră. Noi ne mirăm că nu putem ceva. Țasta e un semn de necredință. Ar trebui să ne mirăm că ne trece prin cap să facem ceva fără ajutorul lui Dumnezeu! Așadar, omule, să-ți faci sfânta cruce și să zici: “Dă-mi, Doamne, hotărâre!” Și să nu ne mai gândim mult dacă suntem sau nu hotărâți, ci să strigăm mereu la Domnul ca să fim cu El și în El!

(Sursa: **Monahia Siluana Vlad**, *Meșteșugul bucuriei*, vol. 2, Editura Doxologia, 2009, p. 139)